

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Weronika Woźniak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga,
w sprawie **E. P.**

skazanego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o
ochronie zabytków i opiece nad zabytkami
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 28 lutego 2023 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku
z dnia 6 września 2021 r., sygn. akt III Ka 165/21
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Raciborzu
z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 340/20,

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 2 grudnia 2020 r. (sygn. akt II K 340/20) E. P. został uznany winnym czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, za który wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym

zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby. Wyrokiem Sądu Okręgowego w R. z dnia 6 września 2021 r. (sygn. akt III Ka 165/21) wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy w zakresie skazania (uzupełniono jedynie kwalifikację prawną o art. 4 § 1 k.k.).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi „*obrazę art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez przeprowadzenie rozprawy odwoławczej w dniu 6 września 2021 r. przed Sądem Okręgowym w R., przy nienależytej obsadzie Sądu, gdyż w składzie Sądu, który wydał orzeczenie brał udział sędzia P. S. powołany na urząd sędziego w Sądzie Okręgowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy Krajowej Rady Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018, poz. 3), co doprowadziło do nienależytego obsadzenia Sądu i w konsekwencji do niezapewnienia oskarżonemu prawa do rzetelnego procesu i prawa do obrony (art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 k.p.k.).*”

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Całość uzasadnienia kasacji sprowadza się do przytoczenia wybranego, dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także sądów europejskich dotyczącego zagadnienia prawidłowej obsady sądu w kontekście m.in. reformy Krajowej Rady Sądownictwa ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3).

Sąd Najwyższy zwrócił się do Prezesa Sądu Okręgowego w R. o nadesłanie w terminie do 24 lutego 2023 r. akt osobowych SSO P. S. oraz do Krajowej Rady Sądownictwa o nadesłanie w terminie do 24 lutego 2023 r. kompletu dokumentów z

postępowania konkursowego dotyczących sędziego P. S., ubiegającego się o stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w R.

Analiza dokumentów uzyskanych z Krajowej Rady Sądownictwa nie pozwala na wysnucie wniosku, jakoby zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. (I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22) brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że należy wykazać in concreto, że z uwagi na dające się zidentyfikować okoliczności związane z powołaniem danego sędziego do sądu, istnieją tego rodzaju wątpliwości, iż sąd w składzie którego zasiada taki sędzia jest sądem nienależycie obsadzonym. Jak wynika z dokumentów nadesłanych przez Krajową Radę Sądownictwa, kwestia powołania Sędziego P. S. nie wskazuje na zaistnienie takich wad, które powodowałyby konieczność uznania, że w istocie w tej konkretnej sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza opisana w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k.

Powyższe rozstrzygnięcie nie oznacza jednak, że kwestia ta w odniesieniu do tego sędziego zostaje przesądzona ostatecznie. Kryteria oceny prawidłowej obsady sądu, które były prezentowane w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego z natury mają charakter zmienny i zależą od ilości oraz jakości uzyskanych informacji związanych z procesem nominacyjnym oraz dalszą karierą sędziego, decyzją co do startowania w konkursie przed organem o niekonstytucyjnym charakterze, postępowaniem sędziego już po otrzymaniu nominacji w takiej wadliwej procedurze, czy też wystąpieniem innych okoliczności mogących w opinii publicznej uzasadniać przekonanie o związkach sędziego z władzą wykonawczą. Zagadnienia te mogą w przyszłości prowadzić do in concreto odmiennych ocen niż w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

